

- використання сучасних систем обліку енергії і строгий контроль їх показників.

Підвищення ефективності енергозбереження - це циклічний процес, що вимагає послідовності, координації та чіткого планування. Для вирішення цього завдання необхідно організувати продуману структуру управління і механізмів заохочення за раціональний витрата палива і електроенергії.

Впровадити систему енергоменеджменту можна при виконанні робіт за наступними напрямками:

- проведення енергоаудиту;
- вироблення та затвердження енергетичної політики;
- інформаційна підтримка;
- моніторинг енергоспоживання та ефективності використання ПЕР;
- створення необхідної стимулюючої підсистеми.

Стандарт ISO 50001 застосовується для всіх організацій, які прагнуть до забезпечення відповідності своєї діяльності заявленої політики в області енергетики.

Потенціал енергозбереження та підвищення енергоефективності в Україні оцінюється експертами як високий або дуже високий. Основне питання - як краще реалізувати економічно ефективний потенціал, виконати в першу чергу окупаються маловитратні заходи та одночасно сформувані основу для подальшого підвищення енергоефективності за рахунок технологічних інновацій. Краща українська та міжнародна практика в сфері енергоефективності дає відповідь на це питання: треба впроваджувати систему енергетичного менеджменту на основі міжнародного стандарту ISO 50001: 2011 Energy management systems - Requirements with guidance for use.

ОСОБЛИВОСТІ РОЗВИТКУ АКАДЕМІЧНОГО ПІДПРИЄМНИЦТВА В УКРАЇНІ

М.С. ВЛАДИМИРОВА, канд.екон.наук, доцент, Є.Ф. КОЛЕСНИК

*Харківський національний університет міського господарства
імені О.М. Бекетова*

Академічне підприємництво - це спосіб передачі знань і технологій з науки і вищої освіти в приватний бізнес; таким чином, він сприяє інноваційності та конкурентоспроможності економіки, особливо для малих і

середніх підприємств (МСП). Саме тому багато країн розглядають підтримку академічного підприємництва як частину своїх стратегій політики в області МСП. У той же час академічне підприємництво ігнорувалося для обговорення на високому рівні політики в Україні.

Щоб привернути більше уваги до цього питання, доктор Александр Кнут та доктор Ольга Красовська ініціювали наукове дослідження, присвячене академічному підприємництву в Україні [1]. Міжнародна команда експертів опитала урядовців, керівників деяких провідних університетів та наукових установ України, провідних дослідників Національної академії наук, українських венчурних компаній і ряд неурядових організацій, всі з яких зобов'язались просувати академічне підприємництво.

Грунтуючись на цих дослідженнях, більш вагомі міжнародній практиці та праці Мачуського В.В. «Академічне підприємництво в Україні: поняття та суб'єкти» отримано ряд рекомендацій, які могли б сприяти розвитку академічного підприємництва в Україні [2].

Ці кроки можуть бути реалізовані як окремими людьми, так і інститутами. Вони не вимагають значних додаткових ресурсів або істотних змін в державному регулюванні, що робить їх легко здійсненними.

Для розвитку академічного підприємництва в Україні можна рекомендувати наступні кроки:

- об'єднати всі доступні ресурси (людські, організаційні, фінансові) існуючих наукових установ і департаментів підприємництва, щоб підвищити ефективність процесів підтримки;
- створити чітке бачення, визначити амбітну місію і створити бренд, здатний активізувати прихильність;
- заручитися підтримкою міжнародних партнерів, які славляться своїми системами академічного підприємництва;
- створити «ефект успіху». Кілька успішних історій запалють розвиток підприємницької культури в області науки і вищої освіти;
- викладання підприємницьких навичок повинно бути «бажаним» для українських університетів.

Всі ці кроки можуть сприяти розвитку підтримки академічного підприємництва.

Зосередження всіх зусиль на цих заходах означає, що уряд буде докладати менше зусиль для другорядних заходів, які збилися зі шляху до успіху, наприклад, обговорення питання про перенесення відповідальності прав інтелектуальної власності з однієї державної установи до іншої, що

являє собою цілком трудомістку діяльність. Наукові установи, які намагаються придбати частки академічних активів, перешкоджають зростанню і доступу до фінансів.

Важливе значення має вдосконалення державного регулювання та державної політики щодо академічного підприємництва, але занадто багато часу на обговорення і оцінку державної політики не дозволяє дослідникам бути справжніми підприємцями.

Існує достатньо простору для індивідуальних, самостійних дій, а наука і сектор вищої освіти можуть відразу почати впроваджувати міжнародну передову практику і надихати розробників політики на успіх.

Список використаних джерел

1. Кнут А., Красовська О. : Концепція та неправильні уявлення про Академічне підприємництво в Україні / А. Кнут, О. Красовська - Берлін, Німеччина, 2016. – 30 с.
2. Мачуський В. В. Академічне підприємництво в Україні: поняття та суб'єкти. Міжнародний науковий журнал "Верховенство права". Спеціалізоване видавництво "ЮНЕСКО". Кишинів. – 2018. №3. – С.153-157.

ШЛЯХИ ВДОСКОНАЛЕННЯ ВКГ УКРАЇНИ НА ПРИКЛАДІ ДОСВІДУ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ ТА США

О. П. КОЮДА, канд. екон. наук, доцент, А. С. ГАРМАШ

*Харківський національний університет міського господарства імені
О. М. Бекетова*

Водопровідно-каналізаційні підприємства відіграють дуже важливу роль у сучасному світі. Вони забезпечують населення та підприємства питною водою та разом з цим здійснюють відведення стоків з каналізаційних об'єктів за межі міських територій.

За запасами питної води та кількістю джерел водопостачання Україна знаходиться на останньому місці в Європі, а питомі норми водоспоживання перевищують аналогічні показники розвинутих країн у 2–3 рази. Основною причиною високих показників питомого водоспоживання в Україні є втрати води, які в системах водопостачання сягають 30–40 %, а в деяких регіонах перевищують 50 % [1].

Сучасний етап розвитку економіки країни потребує прискорення інтеграції житлово-комунального господарства у загальну систему ринкових перетворень. В останні десятиліття ХХ ст. в багатьох країнах світу